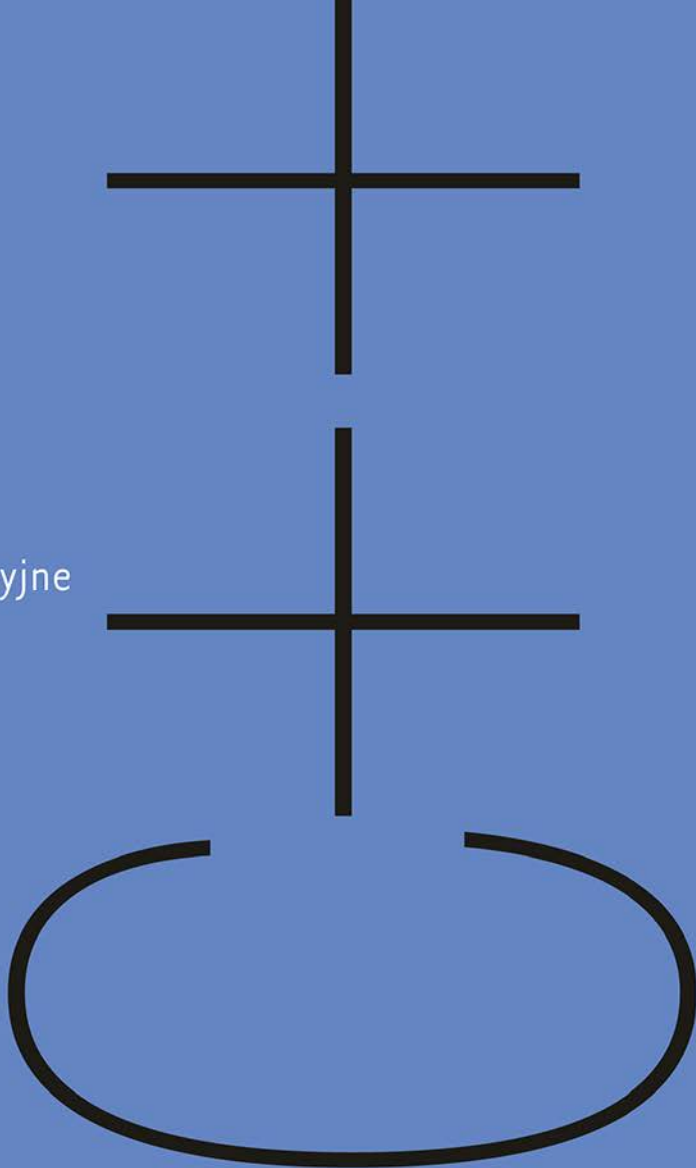

Programowanie funkcyjne
w języku

Tworzenie
lepszyc
aplikacji

Ivan Čukić

Tytuł oryginału: Functional Programming in C++: How to improve your C++ programs using functional techniques

Tłumaczenie: Jacek Janusz

ISBN: 978-83-283-4703-8

Original edition copyright © 2019 by Manning Publications Co.
All rights reserved.

Polish edition copyright © 2019 by HELION SA.
All rights reserved.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz Helion SA dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz Helion SA nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Helion SA
ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice
tel. 32 231 22 19, 32 230 98 63
e-mail: helion@helion.pl
WWW: <http://helion.pl> (księgarnia internetowa, katalog książek)

Pliki z przykładami omawianymi w książce można znaleźć pod adresem:
<ftp://ftp.helion.pl/przyklady/profun.zip>

Drogi Czytelniku!
Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres
<http://helion.pl/user/opinie/profun>
Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Printed in Poland.

- [Kup książkę](#)
- [Poleć książkę](#)
- [Oceń książkę](#)

- [Księgarnia internetowa](#)
- [Lubię to! » Nasza społeczność](#)

Spis treści

Przedmowa	9
O książce	11
O autorze	15
Rozdział 1. Wprowadzenie do programowania funkcyjnego	17
1.1. Co to jest programowanie funkcyjne?	18
1.1.1. Związek z programowaniem obiektowym	19
1.1.2. Praktyczny przykład porównania programowania imperatywnego i deklaratywnego	20
1.2. Funkcje czyste	24
1.2.1. Unikanie stanu mutowalnego	27
1.3. Myślenie w sposób funkcjonalny	29
1.4. Korzyści wynikające z programowania funkcyjnego	31
1.4.1. Zwięzłość i czytelność kodu	32
1.4.2. Współbieżność i synchronizacja	33
1.4.3. Ciągła optymalizacja	33
1.5. Przekształcanie C++ w funkcyjny język programowania	34
1.6. Czego nauczysz się w trakcie czytania tej książki?	36
Podsumowanie	36
Rozdział 2. Pierwsze kroki z programowaniem funkcyjnym	39
2.1. Funkcje używające innych funkcji?	40
2.2. Przykłady z biblioteki STL	42
2.2.1. Obliczanie średnich	42
2.2.2. Zwijanie	45
2.2.3. Przycinanie łańcucha	48
2.2.4. Partycjonowanie kolekcji na podstawie predykatu	50
2.2.5. Filtrowanie i transformacja	52
2.3. Problemy ze składaniem algorytmów STL	53
2.4. Tworzenie własnych funkcji wyższego rzędu	55
2.4.1. Otrzymywanie funkcji w postaci argumentów	55
2.4.2. Implementacja z pętlami	56
2.4.3. Rekurencja oraz optymalizacja przez rekurencję ogonową	57
2.4.4. Implementacja przy użyciu zwijania	61
Podsumowanie	62

Rozdział 3. Obiekty funkcyjne	63
3.1. Funkcje i obiekty funkcyjne	64
3.1.1. <i>Automatyczna dedukcja typu zwracanego</i>	64
3.1.2. <i>Wskaźniki do funkcji</i>	67
3.1.3. <i>Przeciążanie operatora wywołania</i>	68
3.1.4. <i>Tworzenie generycznych obiektów funkcyjnych</i>	70
3.2. Wyrażenia lambda i domknięcia	73
3.2.1. <i>Składnia wyrażenia lambda</i>	74
3.2.2. <i>Co się kryje wewnątrz wyrażenia lambda?</i>	75
3.2.3. <i>Tworzenie dowolnych zmiennych składowych w wyrażeniach lambda</i>	77
3.2.4. <i>Uogólnione wyrażenia lambda</i>	79
3.3. Tworzenie obiektów funkcyjnych, które są jeszcze bardziej zwarte niż wyrażenia lambda	80
3.3.1. <i>Obiekty funkcyjne operatorów w bibliotece STL</i>	83
3.3.2. <i>Obiekty funkcyjne operatorów w innych bibliotekach</i>	84
3.4. Opakowywanie obiektów funkcyjnych przy użyciu <code>std::function</code>	86
Podsumowanie	88
Rozdział 4. Tworzenie nowych funkcji na podstawie istniejących	89
4.1. Częściowe stosowanie funkcji	90
4.1.1. <i>Ogólny sposób zamiany funkcji dwuargumentowych na jednoargumentowe</i>	92
4.1.2. <i>Użycie <code>std::bind</code> do wiązania wartości z określonymi argumentami funkcji</i>	95
4.1.3. <i>Zamienianie ze sobą argumentów funkcji dwuargumentowej</i>	97
4.1.4. <i>Użycie <code>std::bind</code> z funkcjami mającymi więcej argumentów</i>	98
4.1.5. <i>Użycie wyrażen lambda jako alternatywy dla <code>std::bind</code></i>	101
4.2. Rozwijanie: inny sposób podejścia do funkcji	103
4.2.1. <i>Rozwijanie funkcji w prostszy sposób</i>	104
4.2.2. <i>Użycie rozwijania podczas dostępu do bazy danych</i>	106
4.2.3. <i>Rozwijanie a częściowe stosowanie funkcji</i>	109
4.3. Złożenie funkcji	110
4.4. Podnoszenie funkcji — kolejne podejście	113
4.4.1. <i>Odwracanie elementów par w kolekcji</i>	116
Podsumowanie	117
Rozdział 5. Czystość: unikanie stanu mutowalnego	119
5.1. Problemy ze stanem mutowalnym	120
5.2. Funkcje czyste i przejrzystość referencyjna	122
5.3. Programowanie bez efektów ubocznych	125
5.4. Stan mutowalny i niemutowalny w środowisku współbieżnym	129
5.5. Duże znaczenie kwalifikatora <code>const</code>	132
5.5.1. <i>Logiczna i wewnętrzna zgodność z deklaracją <code>const</code></i>	134
5.5.2. <i>Optymalizacja funkcji składowych dla zmiennych tymczasowych</i>	136
5.5.3. <i>Pułapki związane z użyciem słowa kluczowego <code>const</code></i>	138
Podsumowanie	140

Rozdział 6. Wartościowanie leniwe	141
6.1. Wartościowanie leniwe w C++	142
6.2. Wartościowanie leniwe jako technika optymalizacyjna	145
6.2.1. Sortowanie kolekcji przy wykorzystaniu wartościowania leniwego	145
6.2.2. Wyświetlanie elementów w interfejsach użytkownika	147
6.2.3. Przycinanie drzew rekurencyjnych przez buforowanie wyników funkcji	148
6.2.4. Programowanie dynamiczne jako forma wartościowania leniwego	150
6.3. Uogólnione zapamiętywanie	152
6.4. Szablony wyrażeń i leniwe łączenie łańcuchów	155
6.4.1. Czystość i szablony wyrażeń	159
Podsumowanie	160
Rozdział 7. Zakresy	163
7.1. Wprowadzenie do zakresów	165
7.2. Tworzenie widoków danych tylko do odczytu	166
7.2.1. Użycie funkcji <i>filter</i> z zakresami	166
7.2.2. Użycie funkcji <i>transform</i> z zakresami	167
7.2.3. Wartościowanie leniwe wartości zakresów	168
7.3. Mutowalność zmiennych w zakresach	170
7.4. Używanie zakresów ograniczonych i nieskończonych	172
7.4.1. Użycie zakresów ograniczonych do optymalizacji obsługi zakresów wejściowych	172
7.4.2. Tworzenie zakresów nieskończonych przy użyciu wartowników	173
7.5. Używanie zakresów do obliczania częstości pojawiania się słów	175
Podsumowanie	178
Rozdział 8. Funkcyjne struktury danych	179
8.1. Niemutowalne listy łączone	180
8.1.1. Dodawanie i usuwanie elementów z początku listy	180
8.1.2. Dodawanie i usuwanie elementów z końca listy	181
8.1.3. Dodawanie i usuwanie elementów z wnętrza listy	182
8.1.4. Zarządzanie pamięcią	183
8.2. Niemutowalne struktury danych podobne do wektorów	185
8.2.1. Wyszukiwanie elementu w drzewie <i>trie</i>	187
8.2.2. Dołączanie elementów w drzewie <i>trie</i>	189
8.2.3. Aktualizacja elementów w drzewie <i>trie</i>	191
8.2.4. Usuwanie elementów z końca drzewa <i>trie</i>	192
8.2.5. Inne operacje i całkowita wydajność drzewa <i>trie</i>	192
Podsumowanie	193
Rozdział 9. Algebraiczne typy danych i dopasowywanie do wzorców	195
9.1. Algebraiczne typy danych	196
9.1.1. Typy sumy uzyskiwane poprzez dziedziczenie	197
9.1.2. Typy sumy uzyskiwane dzięki uniom i typowi <code>std::variant</code>	200
9.1.3. Implementacja określonych stanów	204
9.1.4. Szczególny typ sumy: wartości opcjonalne	205
9.1.5. Użycie typów sumy w celu obsługi błędów	207

9.2.	Modelowanie dziedziny za pomocą algebraicznych typów danych	212
9.2.1.	<i>Rozwiązanie najprostsze, które czasami jest niewystarczające</i>	213
9.2.2.	<i>Rozwiązanie bardziej zaawansowane: podejście zstępujące</i>	214
9.3.	Lepsza obsługa algebraicznych typów danych za pomocą dopasowywania do wzorców	215
9.4.	Zaawansowane dopasowywanie do wzorców za pomocą biblioteki Mach7	218
	Podsumowanie	219
Rozdział 10. Monady		221
10.1.	Funktory pochodzące od nie Twojego rodzica	222
10.1.1.	<i>Obsługa wartości opcjonalnych</i>	223
10.2.	Monady: więcej możliwości dla funktorów	226
10.3.	Proste przykłady	229
10.4.	Składane zakresy i monady	231
10.5.	Obsługa błędów	234
10.5.1.	<i>Typ <code>std::optional<T></code> jako monada</i>	234
10.5.2.	<i>Typ <code>expected<T, E></code> jako monada</i>	236
10.5.3.	<i>Monada <code>Try</code></i>	237
10.6.	Obsługa stanu przy użyciu monad	238
10.7.	Monada współbieżnościowa i kontynuacyjna	240
10.7.1.	<i>Typ <code>future</code> jako monada</i>	242
10.7.2.	<i>Implementacja wartości przyszłych</i>	244
10.8.	Składanie monad	245
	Podsumowanie	247
Rozdział 11. Metaprogramowanie szablonów		249
11.1.	Zarządzanie typami w czasie kompilacji	250
11.1.1.	<i>Debugowanie typów dedukowanych</i>	252
11.1.2.	<i>Dopasowywanie do wzorców podczas kompilacji</i>	254
11.1.3.	<i>Udostępnianie metainformacji o typach</i>	257
11.2.	Sprawdzanie właściwości typu w czasie kompilacji	258
11.3.	Tworzenie funkcji rozwiniętych	261
11.3.1.	<i>Wywoływanie wszystkich obiektów wywoływalnych</i>	263
11.4.	Tworzenie języka dziedzicznego	265
	Podsumowanie	271
Rozdział 12. Projektowanie funkcyjne systemów współbieżnych		273
12.1.	Model aktora: myślenie komponentowe	274
12.2.	Tworzenie prostego źródła wiadomości	278
12.3.	Modelowanie strumieni reaktywnych w postaci monad	281
12.3.1.	<i>Tworzenie ujścia w celu odbierania wiadomości</i>	283
12.3.2.	<i>Transformowanie strumieni reaktywnych</i>	286
12.3.3.	<i>Tworzenie strumienia z określonymi wartościami</i>	288
12.3.4.	<i>Łączenie strumienia</i>	289
12.4.	Filtrowanie strumieni reaktywnych	290
12.5.	Obsługa błędów w strumieniach reaktywnych	291

12.6. Odpowiadanie klientowi	293
12.7. Tworzenie aktorów ze stanem mutowalnym	297
12.8. Tworzenie systemów rozproszonych z użyciem aktorów	298
Podsumowanie	299
<i>Rozdział 13. Testowanie i debugowanie</i>	301
13.1. Czy program, który się kompiluje, jest poprawny?	302
13.2. Testy jednostkowe i funkcje czyste	304
13.3. Testy generowane automatycznie	305
13.3.1. <i>Generowanie przypadków testowych</i>	306
13.3.2. <i>Testowanie oparte na właściwościach</i>	307
13.3.3. <i>Testy porównawcze</i>	309
13.4. Testowanie systemów współbieżnych opartych na monadach	311
Podsumowanie	314
 <i>Skorowidz</i>	 315

1

Wprowadzenie do programowania funkcyjnego

W niniejszym rozdziale omówiono następujące zagadnienia:

- Zrozumienie programowania funkcyjnego.
- Myślenie o celu zamiast o krokach algorytmu.
- Zrozumienie funkcji czystych.
- Korzyści z programowania funkcyjnego.
- Przekształcanie C++ w funkcyjny język programowania.

Będąc programistami, musimy w trakcie naszej kariery uczyć się wielu języków programowania. Jednakże zwykle koncentrujemy się tylko na dwóch lub trzech spośród nich, które nam najbardziej odpowiadają. Często słyszy się stwierdzenie, że nauka nowego języka programowania jest łatwa — różnice między językami występują głównie w składni, a większość z nich udostępnia mniej więcej te same funkcje. Jeśli znamy język C++, nauczanie się języka Java lub C# powinno być łatwe — i na odwrót.

To stwierdzenie ma pewne zalety. Jeśli jednak uczymy się nowego języka, zwykle próbujemy symulować styl programowania, którego używaliśmy w poprzednim. Gdy po raz pierwszy spotkałem się na mojej uczelni z funkcyjnym językiem programowania, zacząłem od nauczania się, w jaki sposób można skorzystać z jego funkcji w celu

zasymulowania pętli `for` i `while` oraz rozgałęzień typu `if-then-else`. Takie podejście przyjęła większość z nas, by zdać egzamin i nigdy już nie wracać do poznanej wcześniej wiedzy.

Istnieje takie powiedzenie, że jeśli jedynym narzędziem, jakie masz, jest młotek, będziesz zachęcany, aby traktować każdy problem jak gwóźdź. Stosuje się je również w sytuacji odwrotnej: jeśli masz gwóźdź, będziesz chciał użyć dowolnego narzędzia w taki sposób, jakby było młotkiem. Wielu programistów, którzy chcą przetestować działanie funkcyjnego języka programowania, podejmuje decyzję, że nie warto się go uczyć, ponieważ nie widzą korzyści w jego zastosowaniu. Starają się oni używać nowego narzędzia w taki sam sposób, w jaki używali starego.

Dzięki tej książce nie nauczysz się nowego języka programowania, lecz poznasz alternatywny sposób używania znanego Ci języka (C++). Jest to jednak sposób tak różniący się od tego, co do tej pory poznałeś, że często będziesz **czuł się** tak, jakbyś poznawał i wykorzystywał nowy język. Dzięki temu nowemu stylowi programowania można tworzyć bardziej zwarte programy oraz kod, który jest bezpieczniejszy, łatwiejszy do zrozumienia i analizowania, a także — ośmielę się napisać — piękniejszy niż kod napisany w zwykły sposób w języku C++.

1.1. Co to jest programowanie funkcyjne?

Programowanie funkcyjne to dawny paradygmat programowania, który narodził się w środowisku akademickim w latach pięćdziesiątych XX wieku i przez długi czas pozostawał związany z tym środowiskiem. Chociaż zawsze był gorącym tematem dla badaczy naukowych, nigdy nie stał się popularny w „świecie realnym”. Zamiast niego wszędzie zaczęły panować języki imperatywne (najpierw proceduralne, później zorientowane obiektowo).

Prognozuje się często, że pewnego dnia funkcyjne języki programowania będą rządzić światem, jednakże ten moment jeszcze nie nastąpił. Znane języki funkcyjne, takie jak Haskell i Lisp, nadal nie znajdują się na listach 10 najpopularniejszych języków programowania. Listy te są zarezerwowane dla tradycyjnie imperatywnych języków, takich jak C, Java i C++. Podobnie jak większość prognoz, również i ta musi zostać odpowiednio zinterpretowana, by mogła zostać uznana za spełnioną. Zamiast języków funkcyjnych, które stają się najbardziej popularne, dzieje się coś innego: najbardziej popularne języki programowania zaczynają wprowadzać funkcje inspirowane funkcjonalnymi językami programowania.

Co to **jest** programowanie funkcyjne? Na to pytanie trudno odpowiedzieć, ponieważ nie istnieje powszechnie przyjęta definicja. Jest takie powiedzenie, że jeśli zadasz powyższe pytanie dwóm programistom specjalizującym się w programowaniu funkcyjnym, otrzymasz (co najmniej) trzy różne odpowiedzi. Istnieje tendencja do definiowania programowania funkcyjnego poprzez związane z nim koncepcje, jak na przykład funkcje czyste, wartościowanie leniwe, dopasowywanie wzorców itp. Dana osoba zwykle wymienia cechy swojego ulubionego języka.

Aby nikogo nie zrazić, zaczniemy od przesadnie matematycznej definicji, pochodzącej z grupy dyskusyjnej Usenet, dotyczącej programowania funkcjonalnego:

Programowanie funkcyjne to styl programowania, który kładzie nacisk na wyznaczanie wyrażeń, a nie na wykonywanie poleceń. Wyrażenia w tych językach są tworzone za pomocą funkcji i służą do łączenia wartości podstawowych. Język funkcyjny to język, który wspiera programowanie w stylu funkcyjnym i zachęca do niego.

— najczęściej zadawane pytania
(FAQ), grupa dyskusyjna
comp.lang.functional

W tej książce omówimy różne koncepcje związane z programowaniem funkcyjnym. Od Ciebie będzie zależało, jakie elementy uznasz za decydujące o tym, by język mógł być nazwany **funkcyjnym**.

Ogólnie mówiąc, programowanie funkcyjne to styl programowania, w którym główne elementy składowe programu są funkcjami, w przeciwieństwie do obiektów i procedur. Program napisany w stylu funkcyjnym nie zawiera poleceń, które należy wykonać, aby osiągnąć określony wynik, ale raczej definiuje, jaki powinien być ten wynik.

Rozważmy prosty przykład: obliczanie sumy listy liczb. W świecie imperatywnym implementujesz algorytm poprzez przetwarzanie listy i dodawanie liczb do zmiennej akumulacyjnej. Wyjaśniasz krok po kroku proces, w jaki sposób należy sumować listę liczb. Z drugiej strony, w stylu funkcyjnym musisz zdefiniować tylko to, co jest sumą listy liczb. Komputer wie, co należy zrobić, by wyznaczyć sumę. Jednym ze sposobów, w jaki możesz zaprezentować tę definicję, jest stwierdzenie, że suma listy liczb jest równa pierwszemu elementowi listy dodanemu do sumy reszty listy i że suma wynosi zero, jeśli lista jest pusta. Określasz sumę bez wyjaśniania, jak należy ją obliczyć.

Powyższa różnica w działaniu algorytmów jest źródłem powstania terminów *programowanie imperatywne* i *deklaratywne*. **Programowanie imperatywne** oznacza, że nakazujesz komputerowi zrobienie czegoś, wyraźnie określając każdy krok, który musi zostać zrealizowany w celu wyznaczenia wyniku. **Programowanie deklaratywne** oznacza, że podajesz, co należy zrobić, a zadaniem języka programowania jest dowiedzieć się, w jaki sposób można to zrealizować. Określasz, czym jest suma listy liczb, a język używa tej definicji do obliczenia sumy danej listy liczb.

1.1.1. Związek z programowaniem obiektowym

Nie można powiedzieć, co jest lepsze: najpopularniejszy paradygmat imperatywny, czyli programowanie obiektowe (OOP), czy najczęściej używany paradygmat deklaratywny — programowanie funkcyjne. Oba podejścia mają swoje zalety i wady.

Paradygmat obiektowy opiera się na tworzeniu abstrakcji dla danych. Pozwala programiście ukryć wewnętrzną reprezentację danych wewnątrz obiektu i umożliwić reszcie świata dostęp do nich jedynie za pośrednictwem interfejsu API.

Styl programowania funkcyjnego definiuje abstrakcje dotyczące funkcji. Pozwala to tworzyć struktury sterujące, które są bardziej złożone w porównaniu z językiem

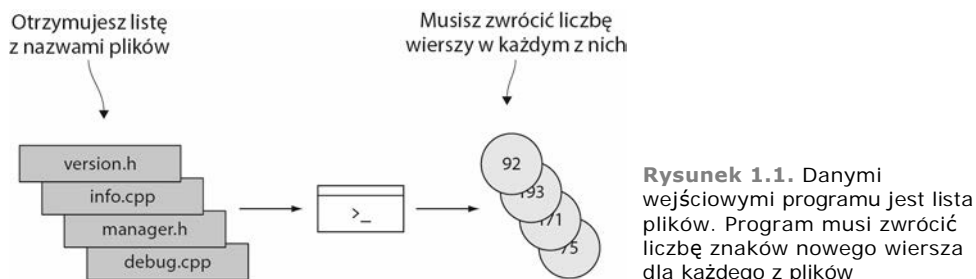
bazowym. Kiedy w języku C++ 11 wprowadzono pętlę `for` opartą na zakresach (nazwaną `foreach`), musiała ona zostać zaimplementowana w każdym kompilatorze C++ (a jest ich wiele). Korzystając z technik programowania funkcyjnego, można było to zrobić bez zmiany kompilatora. Wiele bibliotek zewnętrznych od dawna implementowało własne wersje pętli opartych na zakresach. Gdy używamy idiomów programowania funkcyjnego, możemy tworzyć nowe konstrukcje językowe, takie jak pętle `for` oparte na zakresach i inne, bardziej zaawansowane. Będą one użyteczne nawet podczas pisania programów w stylu imperatywnym.

W pewnych sytuacjach pierwszy paradygmat jest bardziej odpowiedni od drugiego — i na odwrót. Często najlepszym rozwiązaniem jest połączenie obu stylów. Wynika to z faktu, że wiele starych i nowych języków programowania stało się wielowymiarowymi zamiast bycia wiernymi swojemu podstawowemu paradygmatowi.

1.1.2. Praktyczny przykład porównania programowania imperatywnego i deklaratywnego

Aby zademonstrować różnicę między tymi dwoma stylami programowania, zacznijmy od prostego programu zaimplementowanego w stylu imperatywnym, a następnie przekonwertujmy go na funkcjonalny odpowiednik. Jednym ze sposobów pomiaru stopnia złożoności oprogramowania jest zliczanie wierszy kodu. Chociaż można debatować, czy jest to dobry wskaźnik, jest on doskonałym sposobem na wykazanie różnic między stylami imperatywnym i funkcyjnym.

Wyobraź sobie, że chcesz napisać funkcję, która pobiera listę plików i zlicza liczbę wierszy w każdym z nich (patrz rysunek 1.1). Aby przykład był jak najprostszy, policzysz w pliku tylko liczbę znaków nowego wiersza. Założmy również, że ostatni wiersz w pliku również kończy się takim znakiem.

Myśląc w sposób imperatywny, mógłbyś wziąć pod uwagę następujące działania w celu rozwiązania problemu:

1. Otwieraj po kolei każdy z plików.
2. Zdefiniuj licznik do przechowywania liczby wierszy.
3. Odczytaj plik po jednym znaku naraz i zwiększaj licznik za każdym razem, gdy pojawi się znak nowego wiersza (`\n`).
4. Po dotarciu do końca pliku zapisz liczbę obliczonych wierszy.

Poniższy listing 1.1 pozwala na czytanie z plików znak po znaku i zlicza liczbę znaków nowego wiersza.

Listing 1.1. Zliczanie liczby wierszy w sposób imperatywny

```
std::vector<int>
count_lines_in_files(const std::vector<std::string>& files)
{
    std::vector<int> results;
    char c = 0;
    for (const auto& file : files) {
        int line_count = 0;
        std::ifstream in(file);
        while (in.get(c)) {
            if (c == '\n') {
                line_count++;
            }
        }
        results.push_back(line_count);
    }
    return results;
}
```

Program wynikowy zawiera dwie zagnieżdżone pętle i kilka zmiennych służących do zachowania bieżącego stanu procesu. Chociaż przykład jest prosty, zawiera kilka miejsc, w których można popełnić błąd — niezainicjalizowaną (lub źle zainicjalizowaną) zmienną, nieprawidłowo zaktualizowany stan lub niewłaściwy warunek pętli. Kompilator zgłasza niektóre z tych błędów jako ostrzeżenia, lecz te, które zostaną przez niego pominięte, są zwykle trudne do wykrycia, ponieważ nasze mózgi działają w taki sposób, by je ignorować, podobnie jak w przypadku błędów w pisowni. Powinieneś spróbować napisać swój kod w sposób minimalizujący możliwość popełniania takich błędów.

Czytelnicy, którzy są bardziej zaawansowani w programowaniu przy użyciu języka C++, być może zauważyli, że zamiast „ręcznie” obliczać liczbę nowych wierszy, można było użyć standardowego algorytmu `std::count`. Język C++ zapewnia wygodny dostęp do abstrakcji takich jak iteratory strumieniowe, które umożliwiają traktowanie strumieni wejścia i wyjścia w sposób podobny do zwykłych kolekcji, na przykład list i wektorów. Możemy więc skorzystać z tych iteratorów w naszym algorytmie (listing 1.2).

Listing 1.2. Użycie algorytmu `std::count` w celu zliczania znaków nowego wiersza

```
int count_lines(const std::string& filename)
{
    std::ifstream in(filename);
    return std::count(
        std::istreambuf_iterator<char>(in),
        std::istreambuf_iterator<char>(),
        '\n');
}
std::vector<int>
count_lines_in_files(const std::vector<std::string>& files)
```

Zlicza znaki nowego wiersza od bieżącej pozycji w strumieniu aż do końca pliku

```

{
    std::vector<int> results;
    for (const auto& file : files) {
        results.push_back(count_lines(file)); ← Zapisz wynik
    }
    return results;
}

```

Dzięki powyższemu rozwiązaniu nie interesujesz się tym, w jaki sposób powinien zostać zaimplementowany sposób liczenia. Po prostu stwierdzasz, że chcesz policzyć liczbę wierszy, które pojawiają się w danym strumieniu wejściowym. Taki sposób myślenia jest kluczowy podczas tworzenia programów w stylu funkcyjnym. Użyj abstrakcji, które pozwolą Ci zdefiniować **cel**, zamiast zastanawiać się, **jak** coś należy zrobić. Tak właśnie postępujemy w większości rozwiązań omawianych w tej książce. Dlatego też programowanie funkcyjne jest spokrewnione z programowaniem generycznym (szczególnie w języku C++) — oba pozwalają myśleć na wyższym poziomie abstrakcji w porównaniu z przyziemnym podejściem imperatywnego stylu programowania.

Język zorientowany obiektowo?

Uważam za zabawne stwierdzenie, które popiera większość programistów, że C++ jest językiem obiektowym. Jest ono nieprawdziwe, ponieważ prawie żaden element standardowej biblioteki języka programowania C++ (zwykle określanej jako **standardowa biblioteka szablonów** lub **STL**) nie wykorzystuje polimorfizmu opartego na dziedziczeniu, który stanowi sedno paradygmatu programowania obiektowego.

Biblioteka STL została stworzona przez Aleksandra Stiepanowa, zagorzałego krytyka programowania obiektowego. Chciał on stworzyć ogólną bibliotekę programistyczną i zrealizował swój zamiar przy użyciu systemu szablonów języka C++ połączonego z kilkoma technikami programowania funkcyjnego.

Jest to jeden z powodów, dla których w tej książce bardzo polegam na bibliotece STL. Nawet jeśli nie jest ona *właściwą* biblioteką do programowania funkcyjnego, modeluje wiele jego koncepcji, co czyni ją doskonałym punktem wyjścia umożliwiającym wkroczenie w świat programowania funkcjonalnego.

Zaletą tego rozwiązania jest to, że używasz mniej zmiennych zarządzających stanem programu, o które trzeba się martwić. Możesz więc definiować wysokopoziomowe cele, zamiast określać dokładne kroki, które należy podjąć, aby uzyskać wynik. Już nie obchodzi Cię, w jaki sposób zostało zrealizowane liczenie. Jedynym zadaniem funkcji `count_lines` jest konwertowanie jej danych wejściowych (nazwy pliku) na typ, który może zostać zrozumiany przez algorytm `std::count` (parę iteratorów strumieniowych).

Pójdźmy jeszcze dalej i zdefiniujmy cały algorytm w stylu funkcjonalnym (listing 1.3): określmy, **co** należy zrobić, zamiast tego, **jak** należy to zrobić. Pozostała jeszcze pętla `for` oparta na zakresie, która stosuje funkcję do wszystkich elementów w kolekcji i gromadzi wyniki. Jest to powszechnie stosowany wzorzec i należy się spodziewać, że język programowania obsługuje go w swojej standardowej bibliotece. W języku C++ jest nim algorytm `std::transform` (w innych językach jest on zwykle dostępny pod nazwą `map` lub `fmap`). Implementacja takiej samej logiki, jednak przy użyciu algorytmu `std::transform`, została przedstawiona w następnym listingu. Algorytm `std::transform`

przetwarza elementy kolekcji `files` jeden po drugim, przekształcając je za pomocą funkcji `count_lines` i przechowując wynikowe wartości w wektorze `results`.

Listing 1.3. Odwzorowywanie plików na liczbę wierszy przy użyciu algorytmu `std::transform`

```
std::vector<int>
count_lines_in_files(const std::vector<std::string>& files)
{
    std::vector<int> results(files.size());
    std::transform(files.cbegin(), files.cend(),
                   results.begin(), ← Gdzie przechowywać wyniki
                   count_lines); ← Funkcja transformacji
    return results;
}
```

← **Określa, jakie elementy należy przekształcić**

Ten kod nie określa już kroków algorytmu, które należy wykonać, ale raczej sposób transformacji danych wejściowych w celu uzyskania pożądanego wyniku. Można wnioskować, że usunięcie zmiennych stanu i wykorzystanie implementacji algorytmu liczenia zdefiniowanego w bibliotece standardowej zamiast tworzenia własnego sprawia, iż kod jest mniej podatny na błędy.

Problem polega na tym, że najnowszy listing zawiera zbyt dużo standardowego kodu i dlatego nie może być uważany za bardziej czytelny od przykładu pierwotnego. Główna funkcja wykorzystuje tylko trzy ważne słowa:

- `transform` — to, co jest realizowane w kodzie,
- `files` — dane wejściowe,
- `count_lines` — funkcja transformacji.

Reszta jest dodatkiem.

Nasza funkcja byłaby znacznie czytelniejsza, gdybyś mógł zapisywać tylko ważne fragmenty kodu i pomijać pozostałe. W rozdziale 7. zobaczysz, że jest to możliwe dzięki bibliotece zakresów. W tym miejscu zaprezentuję tylko, w jaki sposób zmienia się funkcja po zaimplementowaniu zakresów i ich transformacji. Zakresy używają operatora `|` (potok), oznaczającego przetwarzanie kolekcji przez transformację (listing 1.4).

Listing 1.4. Transformacja przy użyciu zakresów

```
std::vector<int>
count_lines_in_files(const std::vector<std::string>& files)
{
    return files | transform(count_lines);
}
```

Powyższy kod wykonuje to samo co listing 1.3, lecz jest łatwiejszy do zrozumienia. Pobierasz listę wejściową, przekazujesz ją do transformacji i zwracasz wynik.

Ta forma zapisu ulepsza także zarządzanie kodem. Być może zauważyłeś, że funkcja `count_lines` ma wadę konstrukcyjną. Jeśli spojrzysz tylko na jej nazwę i typ (`count_lines: std::string -> int`), zobaczysz, że funkcja przyjmuje łańcuch, ale nie jest

Notacja w celu określenia typu funkcji

Język C++ nie używa jednego typu w celu reprezentowania funkcji (w rozdziale 3. zapoznasz się ze wszystkimi elementami, które C++ uważa za podobne do funkcji). Aby określić typy argumentów i typ zwracany przez funkcję bez dokładnego wskazania, jaki typ będzie ona miała w języku C++, musimy wprowadzić nową notację, niezależną od języka.

Zapis $f: (arg1\ t, arg2\ t, \dots, argn\ t) \rightarrow wynik\ t$ oznacza, że funkcja f przyjmuje n argumentów, gdzie $arg1\ t$ jest typem pierwszego argumentu, $arg2\ t$ jest typem drugiego itd. Funkcja f zwraca wartość typu $wynik\ t$. Jeśli funkcja przyjmuje tylko jeden argument, pomijamy nawiasy wokół jego typu. W celu uproszczenia w tym zapisie unikamy również używania słów `const`.

Na przykład jeśli stwierdzimy, że funkcja `repeat` ma typ $(char, int) \rightarrow std::string$, oznacza to, że funkcja przyjmuje dwa argumenty — jeden znak i jedną liczbę całkowitą — a zwraca łańcuch. W języku C++ zostanie to zapisane w następujący sposób (druga wersja jest dostępna od wersji C++ 11):

```
std::string repeat(char c, int count);
auto repeat(char c, int count) -> std::string;
```

jasne, czy ten ciąg znaków reprezentuje nazwę pliku. Byłoby rzeczą normalną oczekiwać, że funkcja zlicza liczbę wierszy w podanym łańcuchu. Aby rozwiązać ten problem, możesz podzielić funkcję na dwie: pierwszą `open_file: std::string -> std::ifstream`, która pobiera nazwę pliku i zwraca strumień pliku; oraz drugą `count_lines: std::ifstream -> int`, która zlicza liczbę wierszy w danym strumieniu. Dzięki tej zmianie jest oczywiste, czego dotyczą nazwy argumentów i użyte typy. Zmiana funkcji `count_lines_in_files` opartej na zakresach wymaga dodania tylko jednej dodatkowej transformacji (listing 1.5).

Listing 1.5. Zmodyfikowana transformacja wykorzystująca zakresy

```
std::vector<int>
count_lines_in_files(const std::vector<std::string>& files)
{
    return files | transform(open_file)
                | transform(count_lines);
}
```

To rozwiązanie jest dużo bardziej związane niż algorytm imperatywny z listingu 1.1 i znacznie prostsze do zrozumienia. Zaczynasz od zbioru nazw plików (nie ma znaczenia, jakiego typu kolekcji używasz), a następnie wykonujesz dwie transformacje dla każdego elementu z tej kolekcji. Najpierw pobierasz nazwę pliku i tworzysz strumień na jej podstawie, a w dalszej kolejności przetwarzasz go, aby zliczyć znaki nowego wiersza. Dokładnie to reprezentuje powyższy kod — bez zbędnej składni i nadmiarowej treści.

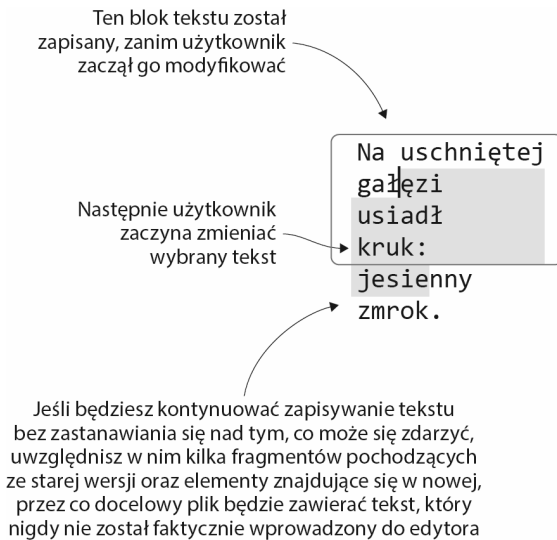
1.2. Funkcje czyste

Jednym z najbardziej znaczących źródeł błędów w oprogramowaniu jest stan programu. Trudno jest śledzić wszystkie możliwe stany, w których program może się znajdować. Paradygmat programowania obiektowego daje możliwość umieszczania części stanów

w obiektach, co ułatwia zarządzanie. Nie zmniejsza to jednak znacząco liczby możliwych stanów.

Załóżmy, że tworzysz edytor tekstu, a w zmiennej przechowujesz tekst napisany przez użytkownika. W pewnym momencie użytkownik klika przycisk *Zapisz*, a następnie kontynuuje swoją pracę. Program zapisuje tekst na nośniku, wysyłając na niego po jednym znaku naraz (jest to nieco uproszczone podejście, ale proszę o chwilę cierpliwości). Co się stanie, gdy użytkownik zmieni część tekstu w czasie trwania zapisu na dysk? Czy program zapisze tekst taki, jaki był w momencie, gdy użytkownik kliknął przycisk *Zapisz*, czy też zapisze bieżącą wersję, a może zrobi coś innego?

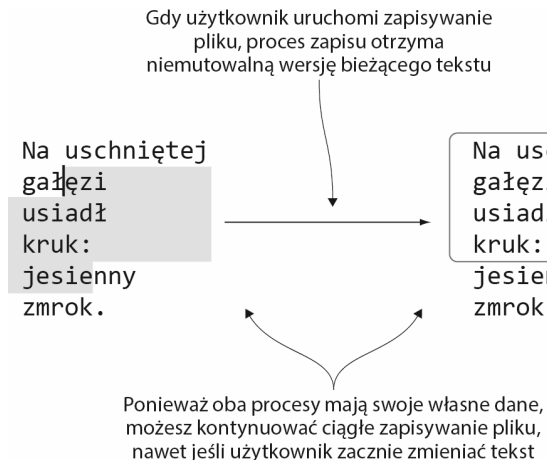
Problem polega na tym, że wszystkie trzy przypadki są możliwe. Odpowiedź na zadane pytanie będzie zależała od postępu operacji zapisu i od tego, która część tekstu uległa zmianie. W przypadku przedstawionym na rysunku 1.2 program zapisze tekst, który nigdy nie był w edytorze.

Rysunek 1.2. Jeśli zezwolisz użytkownikowi na modyfikowanie tekstu podczas jego zapisywania, mogą zostać zapamiętane niepełne lub nieprawidłowe dane, tworząc uszkodzony plik

Niektóre fragmenty zapisanego pliku będą pochodzić z tekstu przed zmianą, a inne będą zawierać tekst po modyfikacji. Dane z dwóch różnych stanów zostaną zapisane w tym samym czasie.

Problem ten nie istniałby, gdyby funkcja zapisująca posiadała własną, niemutowalną kopię danych, które powinna zapisać (patrz rysunek 1.3). Największym problemem stanu mutowalnego jest to, że tworzy zależności między częściami programu, które nie muszą mieć ze sobą nic wspólnego. Powyższy przykład obejmuje dwie wyraźnie oddzielne czynności użytkownika: zapamiętywanie wprowadzanego tekstu i jego wpisywanie. Powinny być one możliwe do wykonania niezależnie od siebie. Istnienie wielu działań, które mogą być wykonywane w tym samym czasie i które współdzielą stan mutowalny, tworzy zależność między nimi i powoduje powstanie problemów podobnych do tych właśnie opisanych.

Rysunek 1.3. Jeśli utworzysz pełną kopię lub użyjesz struktury, która może zapamiętać w tym samym czasie wiele wersji danych, będziesz mógł rozdzielić procesy zapisywania pliku i zmiany tekstu w edytorze tekstowym

Michael Feathers, autor książki *Praca z zastanym kodem. Najlepsze techniki* (Helion, 2017), powiedział: „Programowanie obiektowe sprawia, że kod jest zrozumiały dzięki hermetyzacji zmieniających się elementów. Programowanie funkcyjne sprawia, że kod jest zrozumiały poprzez minimalizację zmieniających się elementów”. Wynika z tego, że nawet lokalne zmienne mutowalne mogą być uznane za nieodpowiednie. Tworzą one zależności między różnymi częściami funkcji, utrudniając jej podział na kilka mniejszych.

Jedną z najpotężniejszych idei zawartych w programowaniu funkcyjnym są **funkcje czyste** (ang. *pure functions*): to funkcje, które wykorzystują (ale nie modyfikują) argumenty przekazane im w celu obliczenia wyniku. Jeśli funkcja czysta jest wywoływana wiele razy z tymi samymi argumentami, musi zawsze zwracać ten sam wynik i nie pozostawiać śladu, że została kiedykolwiek wywołana (brak **efektów ubocznych**). To wszystko oznacza, że funkcje czyste nie są w stanie zmienić stanu programu.

Jest to świetny pomysł, ponieważ nie musisz myśleć o stanie programu. Niestety, oznacza to również, że funkcje czyste nie mogą czytać ze standardowego wejścia, zapisywać do standardowego wyjścia, tworzyć ani usuwać plików, wstawiać wierszy do bazy danych itd. Gdybyśmy chcieli przesadnie egzekwować niemutowalność, musielibyśmy nawet zabraniać funkcjom czystym zmieniania rejestrów procesora, komórek pamięci lub czegokolwiek innego znajdującego się na poziomie sprzętu.

Sprawia to, że podana przed chwilą definicja funkcji czystych staje się bezużyteczna. Procesor wykonuje instrukcje jedną po drugiej i musi śledzić, która z ich powinna zostać wykonana w następnej kolejności. Nie można wykonać niczego w komputerze bez zmieniania przynajmniej wewnętrznego stanu procesora. Ponadto nie można pisać przydatnych programów, jeśli nie można się komunikować z użytkownikiem lub innym oprogramowaniem.

Z tego powodu zmniejszymy wymagania i udoskonalimy naszą definicję: **funkcją czystą** jest każda funkcja, która nie wykazuje widocznych (na poziomie wyższym) efektów ubocznych. Kod wywołujący funkcję nie powinien zauważyć żadnego śladu, że funkcja została wykonana, poza uzyskaniem wyniku wywołania. Nie będziemy ograniczać

się do używania i tworzenia wyłącznie funkcji czystych, ale spróbujemy ograniczyć liczbę nieczystych, z których korzystamy.

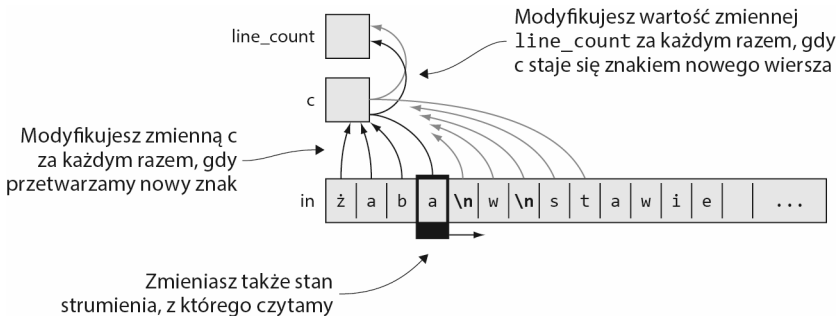
1.2.1. Unikanie stanu mutowalnego

Zaczęliśmy mówić o stylu programowania funkcyjnego, rozważając imperatywną implementację algorytmu, który zlicza znaki nowego wiersza w zbiorze plików. Funkcja, która zlicza znaki nowego wiersza, powinna zawsze zwracać tę samą tablicę liczb całkowitych, gdy zostanie wywołana z tą samą listą plików (pod warunkiem, że pliki nie zostały zmienione przez obiekt zewnętrzny). Oznacza to, że funkcja może być zaimplementowana jako funkcja czysta.

Przyglądając się początkowej implementacji tej funkcji z listingu 1.1, możemy zauważyć kilka instrukcji, które są nieczyste:

```
for (const auto& file: files) {
    int line_count = 0;
    std::ifstream in(file);
    while (in.get(c)) {
        if (c == '\n') {
            line_count++;
        }
    }
    results.push_back(line_count);
}
```

Wywołanie metody `.get` dla strumienia wejściowego powoduje jego zmianę, a także modyfikuje wartość zapisaną w zmiennej `c`. Kod zmienia tablicę `results`, dodając do niej nowe wartości, i modyfikuje wartość zmiennej `line_count` poprzez jej inkrementację (na rysunku 1.4 pokazano zmiany stanu podczas przetwarzania pojedynczego pliku). Ta funkcja zdecydowanie nie jest zaimplementowana w czysty sposób.

Rysunek 1.4. Podczas wyznaczania liczby znaków nowego wiersza występujących w jednym pliku modyfikowanych jest kilka niezależnych zmiennych. Pewne zmiany są zależne od innych, a niektóre nie są zależne

Nie jest to jednak jedyne pytanie, które musisz sobie zadać. Inną ważną kwestią jest to, czy zanieczyszczenia danej funkcji są obserwowalne z zewnątrz. Wszystkie zmienne mutowalne w tej funkcji są lokalne — nie są nawet współdzielone między możliwymi współbieżnymi wywołaniami funkcji — i nie są widoczne dla kodu wywołującego ani

żadnego zewnętrznego obiektu. Użytkownicy tej funkcji mogą uważać ją za czystą, nawet jeśli jej implementacja taka nie jest. Przynosi to korzyści dla kodu wywołującego, ponieważ może on polegać na tym, że nie zmieniasz stanu funkcji, choć wciąż musisz zarządzać swoim własnym stanem. Czyniąc to, powinieneś upewnić się, że nie zmieniasz niczego, co nie należy do Ciebie. Naturalnie byłoby lepiej, gdybyś ograniczył zmienne stanu i starał się, by implementacja funkcji była jak najbardziej czysta. Jeśli upewnisz się, że w swojej implementacji używasz tylko funkcji czystych, nie będziesz musiał się zastanawiać, czy nie masz do czynienia z żadnymi zmianami stanu, ponieważ nic nie modyfikujesz.

Drugie rozwiązanie (listing 1.2) umieszcza proces zliczania w funkcji o nazwie `count_lines`. Ta funkcja również wygląda z zewnątrz jak czysta, nawet jeśli wewnętrznie deklaruje strumień wejściowy i modyfikuje go. Niestety, ze względu na interfejs programowy klasy `std::ifstream`, jest to najlepsze rozwiązanie, jakie możesz uzyskać:

```
int count_lines(const std::string& filename)
{
    std::ifstream in(filename);
    return std::count(
        std::istreambuf_iterator<char>(in),
        std::istreambuf_iterator<char>(),
        '\n');
}
```

Na tym etapie nie poprawiamy funkcji `count_lines_in_files` w jakikolwiek znaczący sposób. Przenosimy jedynie część zanieczyszczeń do innego miejsca i zachowujemy dwie zmienne mutowalne. W przeciwieństwie do `count_lines`, funkcja `count_lines_in_files` nie obsługuje operacji wejścia i wyjścia. Została ona również zaimplementowana tylko w powiązaniu z funkcją `count_lines`, którą Ty (tworząc kod wywołujący) możesz uznać za czystą. Nie ma powodu, by zawierała jakieś nieczyste fragmenty. Kolejna wersja kodu, która korzysta z notacji zakresów, implementuje funkcję `count_lines_in_files` bez wykorzystania żadnego lokalnego stanu (mutowalnego lub niemutowalnego). Cała funkcja została zdefiniowana z punktu widzenia wywołań innej funkcji dla określonych danych wejściowych:

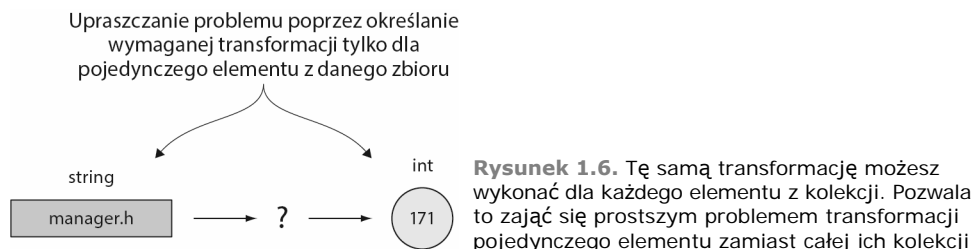
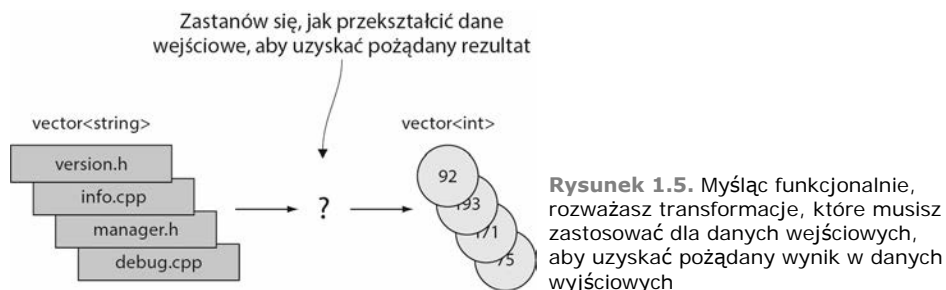
```
std::vector<int>
count_lines_in_files(const std::vector<std::string>& files)
{
    return files | transform(count_lines);
}
```

Przedstawione rozwiązanie jest doskonałym przykładem stylu programowania funkcyjnego. Jest ono krótkie i zwarte, a jego działanie jest oczywiste. Co więcej, sprawą oczywistą jest, że kod nie wykonuje żadnych innych czynności — nie ma widocznych efektów ubocznych. Po prostu zwraca pożądane dane wyjściowe dla określonych danych wejściowych.

1.3. Myślenie w sposób funkcjonalny

Tworzenie kodu najpierw w stylu imperatywnym, a następnie stopniowe zmienianie go, aż stanie się funkcyjny, byłoby działaniem nieefektywnym i nieproduktywnym, dlatego też powinieneś w inny sposób zastanawiać się nad rozwiązaniem problemów. Zamiast myśleć o krokach algorytmu, powinieneś rozważyć, czym są dane wejściowe, jakie powinny być wyniki i jakie transformacje należy wykonać, aby odwzorować wejście na wyjście.

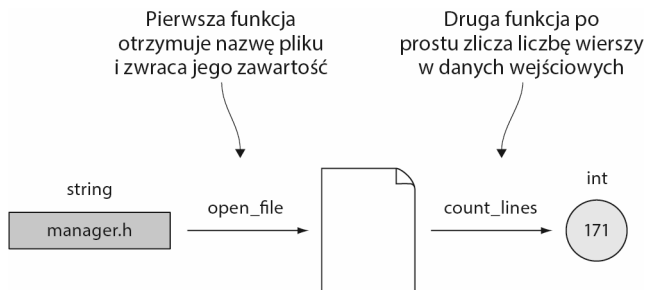
Na rysunku 1.5 zaprezentowano listę nazw plików, a Twoim zadaniem jest obliczenie liczby wierszy znajdujących się w każdym z nich. Pierwszą rzeczą, którą powinno się wziąć pod uwagę, jest to, że można uprościć ten problem, przetwarzając w danym momencie tylko pojedynczy plik. Masz listę nazw plików, ale możesz przetwarzać każdy z nich niezależnie od pozostałych. Jeśli możesz znaleźć sposób rozwiązania problemu dla pojedynczego pliku, możesz także łatwo rozwiązać zadanie pierwotne (rysunek 1.6).

Obecnie głównym problemem jest zdefiniowanie funkcji, która pobiera nazwę pliku i wyznacza liczbę wierszy w pliku reprezentowanym przez tę nazwę. Wynika z tego, że otrzymujesz pewną daną (nazwę pliku), lecz potrzebujesz czegoś innego (zawartości pliku, by można było policzyć liczbę znaków nowego wiersza). Dlatego potrzebna jest funkcja, która może zwrócić zawartość pliku, jeśli zostanie podana jego nazwa. Od Ciebie zależy, czy zawartość ma zostać zwrócona jako ciąg znaków, strumień plikowy, czy jeszcze coś innego. Kod musi po prostu być w stanie udostępniać tylko jeden znak naraz, aby można było go przekazać do funkcji, która zlicza liczbę wierszy.

Gdy masz już funkcję, która zwraca zawartość pliku (`std::string` → `std::ifstream`), możesz wywołać inną funkcję, która zlicza wiersze na podstawie otrzymanego wcześniej wyniku (`std::ifstream` → `int`). Złożenie tych dwóch funkcji poprzez przekazanie

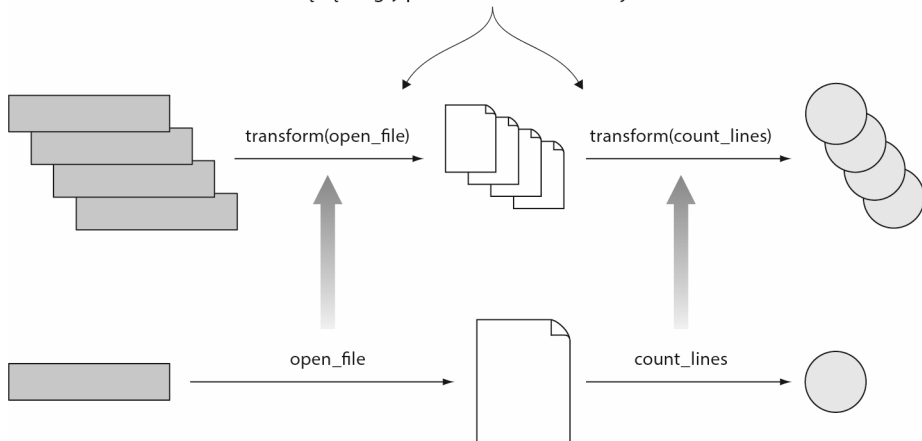
strumienia `ifstream` utworzonego przez pierwszą z nich jako danej wejściowej dla drugiej daje pożądaną funkcjonalność (patrz rysunek 1.7).

Rysunek 1.7. Możesz podzielić większy problem, polegający na zliczaniu liczby wierszy w pliku o znanej nazwie, na dwa mniejsze problemy: otwieranie pliku, mając podaną jego nazwę, a następnie zliczanie w nim liczby wierszy

Dzięki temu pomysłowi rozwiązałeś problem. Musisz *podnieść* dwie funkcje, aby móc obsługiwać nie tylko pojedynczą wartość, lecz także zbiór tych wartości. Jest to koncepcyjnie równoznaczne z tym, co realizuje algorytm `std::transform` (z bardziej skomplikowanym interfejsem API): przyjmuje funkcję, która może zostać użyta z pojedynczą wartością, a następnie tworzy transformację, która może działać na całym zbiorze wartości (patrz rysunek 1.8). Na razie traktuj **podnoszenie** (ang. *lifting*) jako ogólny sposób przekształcania funkcji, które wykorzystują prosty typ danych, do funkcji obsługujących bardziej złożone struktury danych zawierające wartości tego typu. Podniesienie zostanie dokładnie omówione w rozdziale 4.

Stworzyłeś funkcje, które są w stanie przetwarzać jeden element naraz. Gdy podniesiesz je za pomocą transformacji, otrzymasz funkcje, które będą mogły przetwarzać całe kolekcje elementów

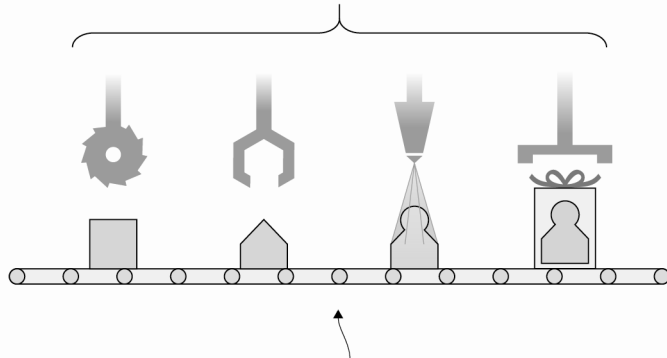

Rysunek 1.8. Za pomocą algorytmu `transform` można tworzyć funkcje, które potrafią przetwarzać kolekcje elementów pochodzących z funkcji mogących przetwarzać tylko jeden element naraz

Na tym prostym przykładzie zaprezentowano funkcyjne podejście pozwalające na dzielenie większych problemów programistycznych na mniejsze, niezależne zadania, które łatwo można złożyć. Przydatną analogią związaną ze złożeniem i podniesieniem funkcji

jest ruchoma linia montażowa (rysunek 1.9). Na początku mamy surowiec, z którego zostanie wytworzony produkt końcowy. Ten materiał przechodzi przez maszyny, które go przekształcają, by wreszcie otrzymać produkt finalny. Dzięki linii montażowej myślisz o transformacjach, przez które przechodzi produkt, zamiast o działaniach, które musi wykonać maszyna.

Dla danej wejściowej można zastosować różne transformacje, jedną po drugiej.
Dzięki temu uzyskujesz złożenie wszystkich funkcji przekształceniowych

Umieszczając wiele elementów na ruchomej linii montażowej, podnosisz złożoną transformację, co umożliwia obsługiwanie nie tylko pojedynczej wartości, ale całego ich zbioru

Rysunek 1.9. Składanie i podnoszenie funkcji można porównać do ruchomej linii montażowej. Różne transformacje działają z pojedynczymi elementami. Podnosząc te transformacje, by mogły przetwarzać kolekcje elementów, i składając je w taki sposób, aby wynik jednej transformacji został przekazany do następnej, otrzymasz linię montażową, która stosuje serię transformacji dla dowolnej liczby elementów

W tym przypadku surowiec jest daną wejściową, którą otrzymujesz, a maszyny są funkcjami zastosowanymi dla tej danej. Każda funkcja jest wysoce wyspecjalizowana w wykonywaniu jednego prostego zadania i nie „interesuje” jej reszta linii montażowej. Wymaga ona tylko prawidłowych danych wejściowych; nie obchodzi jej jednak, skąd one pochodzą. Elementy wejściowe są umieszczane jeden po drugim na linii montażowej (możesz także mieć wiele linii montażowych, które umożliwiają równoległe przetwarzanie większej liczby elementów). Każda dana jest transformowana i w rezultacie otrzymujesz kolekcję przekształconych elementów.

1.4. Korzyści wynikające z programowania funkcyjnego

Różne aspekty programowania funkcyjnego zapewniają uzyskiwanie różnych korzyści. Omówimy je we właściwym czasie; zacznijmy jednak od przedstawienia kilku podstawowych korzyści, które chcielibyśmy uzyskać w większości przypadków.

Najbardziej oczywistą sprawą, którą większość osób zauważa po rozpoczęciu wdrażania programów w stylu funkcjonalnym, jest to, że kod staje się znacznie krótszy. Niektóre projekty nawet zawierają w kodzie oficjalne adnotacje, takie jak: „Mógłby to być jeden wiersz w języku Haskell”. Dzieje się tak, ponieważ narzędzia oferowane przez programowanie funkcyjne są proste, lecz jednocześnie bardzo ekspresyjne, a większość

funkcjonalności można zaimplementować na wyższym poziomie bez przejmowania się kłopotliwymi szczegółami.

Ta cecha w połączeniu z czystością sprawiła, że styl programowania funkcyjnego stał się w ostatnich latach przedmiotem zainteresowania. Czystość podnosi poziom poprawności kodu, a ekspresyjność pozwala tworzyć zwarte programy (w których możesz popełniać mniej błędów).

1.4.1. Zwięzłość i czytelność kodu

Osoby, które programują w stylu funkcyjnym, twierdzą, że łatwiej jest zrozumieć stworzone przez nie programy. Jest to ocena subiektywna, a programiści, którzy są przyzwyczajeni do pisania i czytania kodu imperatywnego, mogą się z nią nie zgodzić. Obiektywnie można powiedzieć, że programy napisane w stylu funkcyjnym są krótsze i bardziej treściwe. Było to widoczne we wcześniejszym przykładzie: rozpoczynaliśmy od 20 wierszy kodu, a skończyliśmy na pojedynczym wierszu dla funkcji `count_lines_in_files` i około 5 wierszach dla funkcji `count_lines`, która zawierała przede wszystkim treści narzucone przez C++ i STL. Osiągnięcie tego celu było możliwe dzięki wykorzystaniu abstrakcji wyższego poziomu dostarczonych przez funkcyjne składniki biblioteki STL.

Jedną z przykrych prawd jest to, że wielu programistów języka C++ nie korzysta z abstrakcji wyższego poziomu, takich jak algorytmy biblioteki STL. Mają oni ku temu różne powody, poczynając od samodzielnego pisania bardziej wydajnego kodu, a kończąc na unikaniu tworzenia programu, którego nie będą mogli zrozumieć ich współpracownicy. Przyczyny te są czasem rzeczywiście ważne, ale nie jest tak w większości przypadków. Brak korzystania z bardziej zaawansowanych funkcji języka programowania, którego używasz, zmniejsza jego możliwości i ekspresyjność oraz sprawia, że kod staje bardziej złożony i trudniejszy w utrzymaniu.

W 1987 roku Edsger Dijkstra opublikował artykuł zatytułowany „Instrukcja GOTO powinna być uważana za szkodliwą”. Opowiadał się za odrzuceniem instrukcji GOTO, która w tamtym okresie była nadużywana, na rzecz programowania strukturalnego i używania konstrukcji wyższego poziomu, w tym procedur, pętli i rozgałęzień `if-then-else`:

Nadmierne użycie instrukcji GOTO powoduje, że bardzo trudno znaleźć sensowny zestaw parametrów opisujących postęp procesu. Instrukcja GOTO w obecnym stanie jest po prostu zbyt prymitywna; staje się ona wielkim zaproszeniem do robienia bałaganu w programie.¹

W wielu przypadkach również pętle i rozgałęzienia są zbyt prymitywne. Podobnie jak instrukcja GOTO, także pętle i rozgałęzienia mogą sprawić, że programy będą trudniejsze do napisania i zrozumienia. Często można je zastąpić konstrukcjami wyższego poziomu należącymi do programowania funkcyjnego. Ten sam kod jest niejednokrotnie używany w wielu miejscach, a programiści nawet tego nie zauważają, ponieważ

¹ „Communications of the ACM”, 11, nr 3 (marzec 1968).

działa on z różnymi typami lub ma odmienne zachowanie, którego można po prostu nie brać pod uwagę.

Korzystając z istniejących abstrakcji dostarczonych przez STL lub bibliotekę zewnętrzną, a także tworząc własne, możesz uczynić swój kod bezpieczniejszym i krótszym. Ułatwisz także wyszukiwanie błędów w tych abstrakcjach, ponieważ ten sam kod zostanie wykorzystany w wielu miejscach.

1.4.2. Współbieżność i synchronizacja

Głównym problemem podczas tworzenia systemów współbieżnych jest współdzielony stan zmienny. Szczególnej uwagi wymaga upewnienie się, że komponenty nie przeszkadzają sobie nawzajem.

Zrównoleglenie programów wykorzystujących funkcje czyste jest operacją banalną, ponieważ funkcje te niczego nie modyfikują. Nie ma potrzeby realizowania jawnej synchronizacji przy użyciu operacji niepodzielnych lub muteksów. Kod napisany dla systemu jednowątkowego można uruchamiać w wielu wątkach bez prawie żadnych zmian. Więcej na ten temat dowiesz się w rozdziale 12.

Rozważ następujący fragment kodu, który w wektorze `xs` sumuje pierwiastki kwadratowe wartości:

```
std::vector<double> xs = {1.0, 2.0, ...};  
auto result = sum(xs | transform(sqrt));
```

Jeśli implementacja funkcji `sqrt` jest czysta (a nie ma żadnego powodu, by tak nie sądzić), algorytm sumowania może automatycznie podzielić dane wejściowe na porcje i obliczyć dla nich sumy częściowe w oddzielnych wątkach. Kiedy wszystkie wątki się zakończą, wystarczy zebrać wyniki i je podsumować.

Niestety, język C++ nie zna (jeszcze) pojęcia funkcji czystej, więc współbieżność nie może być realizowana w sposób automatyczny. Zamiast tego musisz jawnie wywołać równoległą wersję algorytmu `sum`. Funkcja `sum` może nawet w trakcie działania być w stanie wykryć liczbę rdzeni procesora i wykorzystać tę informację przy podejmowaniu decyzji, na ile fragmentów należy podzielić wektor `xs`. Jeśli napisałeś powyższy kod przy użyciu pętli `for`, nie można go uwspółbieżnić w prosty sposób. Zamiast pozostawić podejmowanie decyzji bibliotece udostępniającej algorytm sumujący, musisz się zastanowić, czy zmienne nie zostały zmodyfikowane w tym samym czasie przez różne wątki, a następnie wygenerować optymalną liczbę wątków dla systemu, w którym uruchomisz program.

UWAGA Po rozpoznaniu, że ciała pętli są czyste, kompilatory C++ mogą czasami wykonywać automatyczną wektoryzację lub inne optymalizacje. Te optymalizacje wpływają wówczas również na kod, który wykorzystuje standardowe algorytmy, ponieważ są one zazwyczaj wewnętrznie implementowane za pomocą pętli.

1.4.3. Ciągła optymalizacja

Używanie abstrakcji programowania wyższego poziomu pochodzących z STL lub innych zaufanych bibliotek ma inną wielką zaletę: Twój program będzie się stawał coraz lepszy, nawet jeśli nie zmienisz w nim żadnej instrukcji. Każde ulepszenie języka

programowania, implementacja kompilatora lub używanej biblioteki poprawi również sam program. Chociaż to stwierdzenie dotyczy zarówno funkcyjnych, jak i niefunkcyjnych abstrakcji wyższego poziomu, użycie programowania funkcyjnego znacznie zwiększa ilość kodu, który może je wykorzystywać.

Wydaje się to oczywiste, ale wielu programistów woli samodzielnie tworzyć niskopoziomowy kod o *wysokim poziomie wydajności*, czasami nawet w asemblerze. Takie podejście może przynieść korzyści, ale w większości przypadków po prostu optymalizuje kod dla konkretnej platformy docelowej i uniemożliwia kompilatorowi zoptymalizowanie go dla innej.

Rozważmy funkcję `sum`. Możesz ją zoptymalizować pod kątem systemu, który wstępnie wczytuje instrukcje, i sprawić, że wewnętrzna pętla będzie używać w każdej iteracji dwóch elementów lub ich większej liczby zamiast sumować liczby po kolei. Zmniejszy to liczbę skoków w kodzie, więc procesor będzie częściej pobierał poprawne instrukcje. To oczywiście poprawiłoby wydajność platformy docelowej. Ale co się stanie, jeśli uruchomisz ten sam program na innej platformie? W przypadku niektórych platform optymalna będzie pętla oryginalna; dla innych lepszym rozwiązaniem będzie sumowanie większej liczby pozycji przy każdej iteracji pętli. Niektóre systemy mogą nawet udostępnić określoną instrukcję procesora, która wykona dokładnie to, czego potrzebuje funkcja.

Samodzielnie optymalizując kod w powyższy sposób, nie zrealizujesz zamierzonego zadania dla wszystkich platform oprócz jednej. Jeśli używasz abstrakcji wyższego poziomu, polegasz na innych programistach, którzy tworzą kod zoptymalizowany. Większość implementacji STL zapewnia istnienie określonych optymalizacji dla platform i używanych na nich kompilatorów.

1.5. Przekształcanie C++ w funkcyjny język programowania

C++ narodził się jako rozszerzenie języka programowania C w celu umożliwienia programistom tworzenia kodu zorientowanego obiektowo (początkowo nazywał się on „C z klasami”). Nawet w jego pierwszej standardowej wersji (C++ 98) trudno było go nazwać językiem **zorientowanym obiektowo**. Dzięki wprowadzeniu szablonów i utworzeniu biblioteki STL, która rzadko korzysta z dziedziczenia i metod wirtualnych, język C++ stał się językiem multiparadygmatycznym.

Biorąc pod uwagę projekt i implementację biblioteki STL, można nawet argumentować, że C++ nie jest przede wszystkim językiem obiektowym, lecz językiem programowania generycznego. **Programowanie generyczne** opiera się na założeniu, że można stworzyć kod, który wykorzystuje ogólne pojęcia, a następnie zastosować go do dowolnej struktury, która pasuje do tych pojęć. Biblioteka STL, przykładowo, udostępnia szablon `vector`, którego można używać z różnymi typami, takimi jak liczby całkowite, łańcuchy oraz typy zdefiniowane przez użytkowników spełniające określone warunki wstępne. Kompilator generuje następnie zoptymalizowany kod dla każdego z określonych typów. Taką funkcjonalność nazywa się zwykle **polimorfizmem sta-**

tycznym lub **polimorfizmem czasu kompilacji**, w przeciwieństwie do **polimorfizmu dynamicznego** lub **polimorfizmu czasu wykonania** dostępnego przez dziedziczenie i metody wirtualne.

W przypadku programowania funkcyjnego w języku C++ znaczenie szablonów nie polega (głównie) na używaniu klas kontenerowych, takich jak wektory, lecz na tym, że możliwe stało się stworzenie algorytmów STL, czyli zestawu wspólnych wzorców algorytmicznych, takich jak sortowanie i zliczanie. Większość z tych algorytmów pozwala na przekazywanie im niestandardowych funkcji w celu dostosowywania działania bez wykorzystywania wskaźników do funkcji i konstrukcji `void*`. W ten sposób możesz na przykład zmienić kolejność sortowania czy też określić, które elementy powinny być uwzględniane przy liczeniu.

Możliwość przekazywania funkcji jako argumentów do innej funkcji oraz posiadania funkcji, które zwracają nowe funkcje (lub dokładniej mówiąc, konstrukcje, które *wyglądają* jak funkcje, co omówimy w rozdziale 3.), spowodowała powstanie znormalizowanej wersji C++ jako języka funkcyjnego. Wersje C++ 11, C++ 14 i C++ 17 wprowadziły sporo możliwości, które znacznie ułatwiają pisanie programów w stylu funkcyjnym. Dodatkowe opcje to głównie lukier składniowy — jest on jednak ważny i wyraża się w postaci słowa kluczowego `auto` oraz wyrażenia `lambda` (te konstrukcje omówimy w rozdziale 3.). Opcje te przyniosły również znaczne ulepszenia zestawu algorytmów standardowych. Następną wersja standardu jest planowana na 2020 rok i oczekuje się, że wprowadzi ona jeszcze więcej możliwości inspirowanych programowaniem funkcyjnym, takich jak zakresy, koncepcje i współprogramy, które są obecnie zawarte w specyfikacji technicznej.

Ewolucja standardu ISO C++

Język programowania C++ jest standardem ISO. Każda nowa wersja przed wydaniem jest poddawana rygorystycznemu procesowi. Język podstawowy i biblioteka standardowa są opracowywane przez komisję, więc każda nowa funkcja jest szczegółowo omawiana i zatwierdzana, zanim stanie się częścią ostatecznej propozycji dla nowej wersji standardu. Gdy wreszcie wszystkie zmiany zostaną dołączone do definicji standardu, musi on zostać poddany kolejnemu, ostatecznemu głosowaniu, które ma miejsce w przypadku każdego nowego standardu ISO.

Od 2012 roku komitet dzieli swoje prace na podgrupy. Każda grupa zajmuje się określoną funkcją językową, która po uznaniu jej za gotową jest dostarczana jako specyfikacja techniczna. Specyfikacje techniczne nie są związane z głównym standardem i mogą później zostać do niego dołączone.

Celem specyfikacji technicznej jest przetestowanie przez programistów nowych funkcji i wykrycie błędów, zanim te funkcje znajdą się w głównym standardzie. Dostawcy kompilatorów nie są zobowiązani do implementacji specyfikacji technicznej, ale zazwyczaj to robią. Więcej informacji na ten temat można znaleźć na stronie <https://isocpp.org/std/status>.

Chociaż większość zagadnień, które omówimy w tej książce, może być wykorzystywana w starszych wersjach języka C++, skoncentrujemy się głównie na C++ 14 i C++ 17.

1.6. Czego nauczysz się w trakcie czytania tej książki?

Ta książka jest skierowana przede wszystkim do doświadczonych programistów, którzy codziennie używają języka C++ i chcą wykorzystywać w swojej pracy bardziej zaawansowane narzędzia. Aby uzyskać jak najwięcej korzyści z czytania tej książki, powinieneś się zapoznać z podstawowymi opcjami języka C++, takimi jak system typów C++, referencje, konstrukcje `const`, szablony, przeciążanie operatorów itd. Nie musisz być zaznajomiony z funkcjami wprowadzonymi w wersji C++ 14 oraz 17, które bardziej szczegółowo zostały omówione w tej książce. Te funkcje nie są jeszcze szeroko stosowane i prawdopodobnie wielu czytelników nie będzie z nimi zaznajomionych.

Rozpocznijemy od podstawowych pojęć, takich jak funkcje wyższego rzędu, które pozwolą Ci zwiększyć ekspresyjność języka i sprawić, że Twoje programy będą krótsze. Pokażemy także, jak można zaprojektować oprogramowanie bez stanów mutowalnych, aby uniknąć problemów z jawną synchronizacją we współbieżnych systemach informatycznych. Następnie zmienimy bieg na wyższy i zajmiemy się bardziej zaawansowanymi tematami, takimi jak zakresy (prawdziwie modularna alternatywa dla algorytmów biblioteki standardowej) i algebraiczne typy danych (które można wykorzystać do zmniejszenia liczby stanów, w których program może się znajdować). Na koniec omówimy jeden z najczęściej wymienianych idiomów programowania funkcyjnego — mające złą sławę **monady**. Dowiemy się, w jaki sposób można wykorzystać różne monady do wdrażania złożonych systemów, które można składać ze sobą.

Po ukończeniu czytania tej książki będziesz w stanie zaprojektować i wdrożyć bezpieczniejsze, współbieżne systemy, które można bez większego wysiłku skalować poziomo. Będziesz mógł także między innymi implementować program w sposób minimalizujący lub nawet uniemożliwiający użycie `go` w niepoprawnym stanie z powodu pojawienia się błędu, a także traktować oprogramowanie jako przepływ danych i używać najnowszego wynalazku C++, czyli zakresów, aby zdefiniować ten przepływ. Dzięki tym umiejętnościom będziesz w stanie stworzyć terser czy też kod mniej podatny na błędy, nawet jeśli zajmujesz się systemami oprogramowania zorientowanymi obiektowo. A gdybyś chciał w pełni wykorzystać styl funkcyjny, pomoże Ci on w bardziej przejrzysty i strukturalny sposób projektować systemy oprogramowania, co zobaczysz w rozdziale 13. podczas implementacji prostej usługi internetowej.

Podsumowanie

- Główną zasadą filozoficzną programowania funkcyjnego jest to, że nie powinieneś zajmować się sposobem, w jaki coś powinno działać, ale raczej tym, co powinno *robić*.
- Oba style — programowanie funkcyjne i programowanie obiektowe — mają wiele do zaoferowania. Powinieneś wiedzieć, kiedy można używać tylko określonego z nich, a kiedy można je łączyć ze sobą.

- C++ jest multiparadygmatycznym językiem programowania, którego można używać do tworzenia programów w różnych stylach — proceduralnym, obiektowym i funkcyjnym — a także do łączenia tych stylów z programowaniem generycznym.
- Programowanie funkcyjne współgra z programowaniem generycznym, szczególnie w przypadku języka C++. Oba style zachęcają programistów, by nie myśleli na poziomie sprzętu, lecz na wyższych poziomach abstrakcji.
- Podnoszenie funkcji pozwala przekształcać funkcje działające na pojedynczych wartościach na takie, które operują na kolekcjach wartości. Dzięki złożeniu funkcji daną wartość można przetworzyć w łańcuchu transformacji, w którym każde przekształcenie przekazuje wynik do następnego.
- Unikanie stanu mutowalnego ulepsza jakość kodu i eliminuje potrzebę stosowania muteksów w kodzie wielowątkowym.
- Podejście funkcyjne oznacza posługiwanie się danymi wejściowymi i transformacjami, które należy wykonać, aby uzyskać pożądany wynik.

Skorowidz

A

- akcje, 170, 171
- aktor, 274, 276
 - transformacji, 290
 - ujścia, 284
 - ze stanem mutowalnym, 297
- algebraiczne typy danych, 196, 212
- algorytm, 42
 - filter, 167
 - quicksort, 147
 - std::accumulate, 43, 62, 250
 - std::copy_if, 54
 - std::count, 21
 - std::count_if, 70, 90
 - std::for_each, 77, 100
 - std::transform, 23, 54
- algorytmy STL, 53
- anonimowy obiekt funkcyjny, 74
- argumenty powiązane, 101
- automatyczna dedukcja typu, 64
- automatyczne generowanie testów, 305

B

- biblioteka
 - Boost, 84, 96
 - JSON, 292
 - Mach7, 218
 - range-v3, 171
 - SObjectizer, 276
 - STL, 22, 42, 49
- błędy, 207, 234
 - parsowania, 291
- buforowanie wyników funkcji, 148

C

- ciąg Fibonacciego, 148
- ciągła optymalizacja, 33
- częściowe stosowanie funkcji, 90, 92, 109
- czytelność kodu, 32

D

- dane
 - mutowalne, 131
 - niemutowalne, 131
 - tylko do odczytu, 166
- debugowanie, 301
 - typów dedukowanych, 252
- dedukcja
 - argumentów, 285
 - typu zwracanego, 64
- deklaracja const, 134
- domknięcia, 73, 75
- dopasowywanie
 - do wzorców, 215, 218, 254
 - typów zdekonstruowanych, 219
- dostęp do bazy danych, 106
- drzewo
 - rekurencji, 149
 - składni, 267, 271
 - trie, 186, 310
 - aktualizacja elementów, 191
 - całkowita wydajność, 192
 - dołączanie elementów, 189
 - usuwanie elementów, 192
 - wyszukiwanie elementu, 187
 - złożoność obliczeniowa, 192
- DSL, domain-specific language, 266
- dziedziczenie, 197

F

filtrowanie, 52, 53
 kolekcji, 40
 strumieni reaktywnych, 290
 wiadomości w strumieniu, 290
 funkcja, 64
 .then, 245
 .with_name, 137
 .with_surname, 137
 .append_name_if, 62
 .bind2nd, 94
 .construct, 229
 .count_lines, 22, 23
 .count_lines_in_files, 28
 .employees_names, 139
 .employment_history, 135
 .filter, 166, 169
 .greater_than, 94
 .join, 228, 231, 295
 .lev, 152
 .make_memoized, 153
 .max, 124
 .mbind, 230–233, 236, 239, 245
 .mcompose, 246
 .names_for, 56
 .next_position, 127
 .print_person, 99
 .query, 107
 .some_function, 138
 .std::bind, 92, 95, 98, 109
 .std::greater, 97
 .std::invoke, 263
 .std::less, 97
 .std::visit, 216, 220
 .string_to_lower, 176
 .swap, 210
 .take, 169
 .to_html, 239
 .transform, 167, 225, 226, 231, 288
 .user_full_name, 226, 239
 funkcje
 buforowanie wyników, 148
 częściowe stosowanie, 90, 92, 109
 czyste, 24, 122, 304
 dwuargumentowe, 92
 jednoargumentowe, 92
 kontynuacyjne, 243
 monadyczne, 246

 opakowujące, 93
 opakowujące operatory, 83
 podniesione, 114
 pomocnicze, 60
 przeciążanie, 137
 rekurencyjne, 154
 rozwijanie, 103, 106, 108, 261
 składowe, 133, 136, 137, 144
 tworzenie, 89
 w postaci argumentów, 55
 wiązanie argumentów, 95, 96, 99, 100
 wytwórcze, 143
 wyższego rzędu, 40, 55
 z zakresami, 167
 zapamiętujące, 153, 154
 złożenie, 110
 funkcyjne struktury danych, 179
 funktor, 70, 222, 226
 fuzzing, 314

G

generowanie
 przypadków testowych, 306–310
 trójek pitagorejskich, 233
 generyczne obiekty funkcyjne, 70, 72
 getter, 213, 274
 gniazdo, 294
 grupowanie, 164

I

idiom
 copy-and-swap, 211, 269
 erase-remove, 52
 implementacja
 funkcji, 56
 metafunkcji, 256
 określonych stanów, 204
 przy użyciu zwijania, 61
 rekurencyjna, 58
 wartości przyszłych, 244
 inkrementacja, 167
 interfejs
 aktora, 277
 użytkownika
 wyświetlanie elementów, 147
 iteratory, 49, 165

J

język

C++, 34

C++ 17, 44, 49

języki dziedziczne, 265

JSON, 292

K

kacze typowanie, 63

klasa

boost::future, 244

curried, 264

expected, 220, 293

expected<T, E>, 291

lazy_val, 142

optional, 293

std::function, 86

klienty, 294

kolekcja łańcuchów, 114

kolekcje

odwracanie elementów, 116

kompilacja, 250, 254, 258

konstruktor, 143

kopiujący, 210

przenoszący, 210

kopiowanie przy zapisie, 186

krotki, 197

kwalifikator const, 132, 133, 139

L

labirynt, 126

leniwe

łączenie łańcuchów, 155

wartościowanie, 141, 145, 168

listy

dodawanie elementów, 180–182

niemutowalne, 180

usuwanie elementów, 180–182

Ł

łańcuch

przycinanie, 48

łączenie łańcuchów, 155, 159

leniwe, 155

strumieni, 289

wydajne, 159

łączność, 49

M

metafunkcja, 250, 253

is_same, 256

remove_reference_t, 256

std::remove_cv_t, 253

void_t, 258

metainformacje o typach, 257

metaprogramowanie szablonów, 249, 271

model aktora, 274

modelowanie

dziedziny, 212

strumieni reaktywnych, 281

modyfikator transform, 286

monada, 221, 226, 234, 236, 281, 293

expected, 236, 237, 293

Try, 237

monady

kontynuacyjne, 240, 243

obsługa stanu, 238

składanie, 236, 245

typ future, 242

typy opcjonalne, 234

wiązanie, 243

współbieżnościowe, 240

muteksy, 130, 144

mutowalność zmiennych, 170

myślenie komponentowe, 274

N

nagłówek type_traits, 254, 271

nawias trójkątny, 84

niemutowalne

listy łączone, 180

struktury danych, 185

niemutowalność, 26

notacja, 41

infiksowa, 47

O

obiekt

expected, 293, 295

ujścia, 283

obiekty

funkcyjne, 64

anonimowe, 74

generyczne, 70, 72

obiekty
 funkcyjne
 opakowywanie, 86
 operatorów, 83, 84
 związłe, 80
 JSON, 291
 wywoływalne, 87
 obliczanie
 ciągu Fibonacciego, 150
 częstości, 175
 iloczynu, 44
 sumy kolekcji, 45
 średnich, 42, 120
 obsługa
 algebraicznych typów danych, 215
 błędów, 207, 234, 235
 parsowania, 291
 w strumieniach, 291
 stanu, 238
 wartości opcjonalnych, 223
 oczyszczanie pamięci, 184
 odbieranie wiadomości, 283
 odległość Levenshteina, 151, 160
 odpowiadanie klientowi, 293
 odwracanie elementów, 116
 określanie typów funkcji, 24, 41
 opakowanie `propagate_const`, 140
 opakowywanie obiektów funkcyjnych, 86
 operator, 83
 |, 23
 >, 102
 inkrementacji, 167
 new, 209
 rzutowania, 144
 wyluskania, 168
 wywołania, 68, 92
 wywołania dla transakcji, 269
 operatory
 arytmetyczne, 83
 bitowe, 83
 logiczne, 83
 porównania, 83
 opóźniona deklaracja typu, 64
 optymalizacja, 57
 funkcji składowych, 136
 małych obiektów, 88
 obsługi zakresów, 172

P

pamięć, 183
 oczyszczanie, 184
 podręczna, 150
 partycjonowanie kolekcji, 50
 pary, 197
 pętla, 56
 for oparta na zakresach, 173, 178
 rekurencyjna, 128
 podnoszenie
 funkcji, 30, 113, 115
 wyrażenia lambda, 116
 polimorfizm, 35, 67
 prawo Amdahla, 131
 predykat, 50, 71
 filtrowania, 42
 programowanie
 deklaratywne, 19
 dynamiczne, 150
 funkcyjne, 18
 generyczne, 34
 imperatywne, 19
 obiektywne, 19
 przechowywanie łańcuchów, 157
 przechwytywanie
 typu, 78
 wyrażenia lambda, 78
 przeciążanie
 funkcji, 137
 operatora wywołania, 68, 70
 przejrzystość referencyjna, 122
 przekazywanie
 perfekcyjne argumentów, 66
 przez referencję, 66
 przez wartość, 50
 przenoszenie obiektu, 138
 przycinanie łańcucha, 48

R

redukcja, 45
 referencje
 do funkcji, 67
 do r-wartości, 67
 podwójne, 67
 przekazujące, 67
 stałe, 133
 uniwersalne, 67

rekurencja, 57, 148
 ogonowa, 57, 59
 usuwanie struktury, 185
 wyznaczanie odległości Levenshteina, 152
 rekurencyjna pętla, 128
 rozwijanie funkcji, 103, 104, 109
 rzutowanie, 144

S

serwer, 296
 setter, 269, 274
 składanie
 algorytmów STL, 53
 monad, 236, 245
 składnia
 placement new, 209
 wyrażenia lambda, 74
 słowo kluczowe
 auto, 65
 const, 132, 138
 constexpr, 132
 mutable, 136
 this, 134
 sortowanie, 98, 145, 146
 lista par, 177
 specyfikator
 constexpr, 263, 265
 mutable, 77
 sprawdzanie właściwości
 sortowania, 309
 typu, 258
 stan, 24
 mutowalny, 27, 120, 129, 140, 297
 niemutowalny, 129
 STL, 22
 struktura
 klasy szablonowej, 92
 przechowująca gniazdo, 294
 struktury danych
 funkcyjne, 179
 niemutowalne, 185
 strumienie
 asynchroniczne, 282
 reaktywne, 282, 286, 290
 strumień std::cerr, 124
 symbole
 wieloznaczne, 75
 zastępcze, 95, 96

synchronizacja, 33
 systemy
 rozproszone, 298
 współbieżne, 273
 szablon, 113, 249, 271
 wyrażeń, 155, 159, 161
 szkielety programowe, 276

Ś

środowisko współbieżne, 129

T

testowanie, 301
 funkcji, 307
 oparte na właściwościach, 307
 systemów współbieżnych, 311
 testy
 generowane automatycznie, 305
 jednostkowe, 304
 porównawcze, 309
 transakcje, 269
 transformacja, 23, 24, 52
 join, 289
 strumieni reaktywnych, 286
 tworzenie
 aktorów, 297
 funkcji rozwiniętych, 261
 języka dziedzicznego, 265
 obiektu funkcyjnego, 72, 80, 94
 predykatu, 71
 strumienia, 288
 systemów rozproszonych, 298
 ujęcia, 283
 widoków danych, 166
 źródła wiadomości, 278
 typ
 expected, 237
 expected<T, E>, 208, 210, 236, 252
 future, 242
 std::variant, 200–202
 std::optional, 206, 223
 std::vector, 229
 std::optional<T>, 234
 with_client, 295
 typowanie
 kacze, 70
 silne, 70

typy
 danych algebraiczne, 196, 212
 dedukowane, 252
 funkcji, 41
 sumy, 197, 200
 wyliczeniowe, 197

U

unie, 200
 unikanie stanu mutowalnego, 27
 uogólnione zapamiętywanie, 152
 uruchamianie usługi, 285
 usługa odbierająca połączenia, 278
 usuwanie
 elementów
 z końca drzewa trie, 192
 z końca listy, 181
 z początku listy, 180
 z wnętrza listy, 182
 struktury, 185
 typu, 87

W

wartości
 opcjonalne, 205, 223
 przyszłe, 244
 zakresów, 168
 wartościowanie leniwe, 141, 145, 150, 168
 wartownik, 173
 wektor, 185, 229, 310
 wiązanie, 243
 argumentów, 95–100
 widok, 171
 danych, 166
 zakresów, 178
 właściwości typu, 258
 wskaźnik
 std::shared_ptr, 183
 this, 210
 współdzielony, 280, 281
 wskaźniki do funkcji, 67
 współbieżne procesy, 130
 współbieżność, 33
 wydajność drzewa trie, 192
 wyjątek, 237
 std::exception_ptr, 291

wyjście std::cerr, 295
 wyłuskanie, 168
 wyrażenia lambda, 73–76, 101, 279
 podnoszenie, 116
 składnia, 74
 typu mutable, 77
 uogólnione, 79
 zmienne składowe, 77
 wysyłanie wiadomości, 280
 wyszukiwanie
 elementu, 187
 wartości maksymalnej, 123
 wywoływanie obiektów wywoływalnych, 263
 wyznaczanie
 odległości Levenshteina, 152
 współrzędnych, 127
 wzajemne wykluczenie, 130

Z

zagnieżdżone funktory, 227
 zakres posortowanych słów, 177
 zakresy, 23, 57, 163, 168, 226
 do obliczania częstości, 175
 mutowalność zmiennych, 170
 nieskończone, 172, 173
 ograniczone, 172
 składane, 231, 233
 zapamiętywanie uogólnione, 152
 zarządzanie
 pamięcią, 183
 typami w czasie kompilacji, 250
 zgodność
 logiczna, 134
 wewnętrzna, 134
 zliczanie znaków, 47
 złożenie funkcji, 110
 zmienne mutowalne, 27
 zwięzłość kodu, 32
 zwijanie, 45, 61
 od lewej, 48
 od prawej, 48

Ż

źródło wiadomości, 278

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

Programowanie funkcyjne w C++: twórz najlepsze rozwiązania!

Programowanie jest sztuką, dzięki której możesz stworzyć coś z niczego, przy czym tylko od Ciebie zależy, jak doskonałe będzie to dzieło. Dobrze napisany kod jest wydajny, łatwy w testowaniu, można go używać ponownie i wykazuje mniejszą podatność na błędy. Jednym słowem, taki kod powinien możliwie prosto wyrażać złożoną logikę programu, bezproblemowo obsługiwać błędy i przejrzysto implementować współbieżność. Te wymagania pozwolą Ci spełnić funkcyjny styl programowania. Język C++ umożliwia programowanie funkcyjne dzięki szablonom, wyrażeniom lambda i innym ważnym opcjom. Pomocne też będzie korzystanie z biblioteki STL.

Ta książka jest przeznaczona dla profesjonalnych programistów C++, którzy chcą opanować funkcyjny styl programowania i dzięki temu wykorzystywać w nowy sposób potężne zalety tego języka. Po interesującym wprowadzeniu do tej metodologii zamieszczono tu dziesiątki przykładów, schematów i ilustracji wyjaśniających koncepcje programowania funkcyjnego w C++. Pokazano, jak tworzyć bezpieczniejszy kod bez obniżania wydajności pracy programu, jak stosować obiekty funkcyjne, funkcje stosowane, algebraiczne typy danych oraz wiele innych. Nie zabrakło praktycznych przykładów kodu, który stanowi znakomite uzupełnienie prezentowanych treści.

W tej książce między innymi:

- wprowadzenie do programowania funkcyjnego
- funkcje w C++ i funkcje wyższego rzędu oraz ich rozwijanie
- wartościowanie leniwe i wykorzystanie go do optymalizacji
- korzystanie z funktorów i monad
- funkcyjny sposób testowania i debugowania kodu

Ivan Čukić jest wykładowcą na Wydziale Matematyki Uniwersytetu Belgradzkiego, uczy nowoczesnych technik programowania i programowania funkcyjnego. Od ponad dwudziestu lat używa C++. Stosuje techniki programowania funkcyjnego do tworzenia oprogramowania, z którego korzystają setki milionów osób na całym świecie. Jest jednym z głównych programistów w KDE — największym darmowym projekcie C++ opartym na otwartych źródłach.

 helion.pl	<i>Sprawdź nasze szkolenia!</i> SZKOLENIA AKADEMIA IT & BUSINESS WWW.SZKOLENIA.HELION.PL	KOD KORZYŚCI <i>Sięgnij po więcej!</i> ▶ ISBN 978-83-283-4703-8 9 788328 347038
 HELION SA ul. Kościuszki 1c 44-100 Gliwice tel.: 32 230 98 63 helion@helion.pl		
INFORMATYKA W NAJLEPSZYM WYDANIU		Cena: 59,00 zł